

РОБЪРТ ШЕКЛИ

РЪКАТА, КОЯТО ПОМАГА

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Травис бе уволнен от работа тази сутрин. Колкото и да бе досадна и ниско платена, тя все пак му предлагаше причина, за да продължи да живее. Сега вече нямаше нищо и ръката му стискаше средството, с което да прекъсне това безсмислено и унижително съществуване. Шишето съдържаше Пелис Анабула — бърза, сигурна и безболезнена отрова. Бе я откраднал от бившата си служба — „Промислени химикали Карлайл“. ПА бе катализатор, използван за втвърдяване на въглехидрати. Травис щеше да се втвърди с нея веднъж завинаги.

Малкото му останали приятели мислеха, че Травис е невротичен търсач на внимание заради предишните му опити за самоубийство. Е, този път щеше да им покаже и те щяха да съжаляват. Може би дори жена му щеше да пророни някоя сълза.

Мисълта за жена му затвърди решението на Травис. Любовта на Леота се бе превърнала в безразлично търпение, а после в омраза — остра, доминираща и горчива омраза, против която той бе безпомощен. Но най-ужасното бе, че той още я обичаше.

„Изпий го сега“ — помисли той. Затвори очи и надигна шишето.

Преди да успее да отпие, шишето бе дръпнато от ръката му. Чу острия глас на Леота.

— Какво мислиш че правиш?

— Трябва да е очевидно — каза Травис.

Тя огледа лицето му с любопитство. Леота бе едра жена с мрачно лице и нещо безкрайно животинско в него. Но сега лицето ѝ бе омекнало.

— Наистина щеше да го направиш този път, нали?

— И ще го направя — каза Травис. — Ако не сега, то утре или другата седмица.

— Никога не съм вярвала, че си такъв — каза тя. — Някои от приятелите ни мислеха, че имаш смелост, но аз никога не го повярвах. Е, май наистина съм те докарала до ада през последните години. Но все *някой* трябва да командва.

— Ти престана да се интересуваш от мен отдавна — отвърна Травис. — Защо ме спря сега?

Леота не отговори веднага. Дали не се е трогнала? Травис никога не бе я виждал такава.

— Виждам, че съм сгрешила в оценката си спрямо теб — каза тя най-после. — Винаги съм си мислила, че блъфираш, само за да ме ядосаш. Помниш ли когато заплаши, че ще скочиш през прозореца? Ти се наведе навън... Ей така.

Леота се наведе от прозореца и тялото ѝ се надвеси над улицата от двадесетия етаж.

— Не прави това! — извика силно Травис.

Тя се отдръпна с усмивка.

— Смешно е, че ти го казваш. Да не би още да ти пука за мен?

— Да — каза Травис. — Да... Ако ние с теб...

— Може би — прошепна Леота и Травис почувства искрица надежда, въпреки че не посмя да си признае. Жените са толкова странни! Ето, тя се усмихва. Тя поставя ръцете си върху рамената му и казва:

— *Не можеш да* ти позволя да се самоубиеш. Ти нямаш представа колко силни чувства изпитвам към теб.

Травис занемя. Нещо го блъсна. Силните, нежни ръце на жена му, поставени върху рамената му, го блъснаха неочаквано, право през отворения прозорец.

Когато пръстите му не успяха да се хванат за рамката и той започна да пада към улицата, Травис чу жена си да вика:

— Имам достатъчно силни чувства, скъпи, за да държа това да стане както *аз* искам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.